ליצן המהרג'ה

מהרג'ה קרישנה חנדרה היה שליט של בנגל בימי הביניים. נהוג היה שמלכים תומכים באנשים מוכשרים וגם למהרג'ה זה היו בחצרו משוררים, זמרים, אדריכלים ואחרים. היו לו גם יועצים רבים כל אחד בנושא שלו. וכמו לכל מלך היה לו גם ליצן החצר. ליצן החצר היה חשוב מאוד כי יכול היה לגרום למלך לצחוק ולהנות. והיו לו למלך בעיות רבות שגרמו לו מתח רב, ולכן חשוב היה שמישהו יכול להפיג את המתח בצחוק ובתעלולים, וגם לתת לו עצה בלתי-צפויה, שם איפה שאחרים היו חסרי עצה. לליצן של המהרג'ה קראו גופל. הוא היה ספר במקצועו אבל מוחו היה חריף וידע לצאת בכבוד מכל בעיה הקשה ביותר. הוא היה נבון וחכם, ומה שחשוב ביותר היה טוב-לב, ומוכן לעזור לכל אחד, לא רק למלך.

גופל רעד כשישב בבוקר חורפי ועישן את מקטרתו. השמש כמעט ולא נראתה. ריח של גשם נישא באוויר. גופל קמט את מצחו. הוא הביט על התקרה. הקש שעל הגג היה דליל ביותר ובגשם חזק המים יחדרו לביתו.

אישתו נכנסה לחדר "אתה לא שווא כלום" אמרה "האם ראית את הגג שלנו?"

"את צודקת. הקש נעשה דליל בכמה מקומות. צריך יהיה להוסיף עוד קש."

"אינך מתבייש שעליך לטפל בגגות, אחרי כל שנות העבודה האלה?"

"צריך מדי פעם לחדש את גגות הקש. אין שוב דבר מבייש בכך."

"זו בושה שאנו חיים עדיין תחת גגות קש!" צעקה אישתו של גופל.

"זה בית שלנו ושל אבותנו."

"אין טעם להתווכח אתך" אמרה אישתו של גופל "אני רואה שהנני נידונה לחיות את כל חיי בבקתת קש."

גופל הביט עליה "יש משהו נכון בדבריך" הסכים.

למחרת גופל הגיע באיחור לחצרו של מהרג'ה. ואיחר גם יום אחרי זה, וכך גם בימים הבאים.

"מה קרה לך, גופל?" שאל המלך "אתה מאחר בימים

האחרונים."
"אני מתכנן השנה חגיגת קרטיק פויה בביתי" אמר גופל.
"אבל אתה עושה כך כל שנה" אמר מהרג'ה באי-סבלנות.
"כן, אבל השנה היא תהיה מיוחדת" אמר גופל "אני מתכוון להזמין את הוד מלכותך לאותו הערב."
"יפה, אני אשמח לבוא" ענה מהרג'ה.
בסוף הגיע היום של קרטיק פויה. אישתו של גופל נבהלה כששמעה כי הוא הזמין את המלך.
"אבל איפה נושיב אותו? הרי אין לנו מקום שיהיה גבוה מספיק בשבילו! הרי לא נושיב אותו על הרצפה בבקתה שלנו!"
"את הדאגות תשאירי לי" אמר גופל "איפה הסולם שלנו?"
"למה לך סולם" אמרה אישתו "גובינדה השכן לקח אותו אתמול."
"גופל רץ מהר לביתו של גובינדה. כאשר חזר פגשה אותו אישתו בצעקה "המזרן הטוב ביותר שלנו_נעלם. הוא כבר לא על המיטה שלנו!"
"אל תצעקי, אישה. אני לקחתי אותו" ענה גופל.
"אבל בשביל מה? קודם סולם ועכשיו המזרן?"
אבל כבר התקרבו אנשי המהרג'ה והודיעו שהמלך בדרך. תוך זמן קצר נשמע צליל רגלי סוסים והמרכבה המלכותית נכנסה לשביל. גופל עמד לפני דלת הבקתה. אבל במקום להזמין את המלך ואנשיו לביתו הוא הוביל אותו לחצר האחורית.
"לאן אתה מוביל אותנו, גופל?" שאל מהרג'ה המופתע "האם אתה נוהג לקבל את אורחיך בחצר?"
"בוודאי לא" ענה גופל "רק שבביתי אין מקום גבוה מספיק עבור כבודך. הרי לא ארצה להעליב את הוד מלכותך רק כי הסכמת לבוא. סידרתי מקום ישיבה על המרפסת שלי, מקום גבוה כפי שאתה בוודאי רגיל לו."
להפתעתו הרבה של המהרג'ה גופל הצביע על הגג המשופע של הבקתה. על הגג מונח היה מזרן וסולם נשען על הקיר.
"הנה, כבודו, מקום די גבוה עבורך" אמר גופל בכל כנוע.
"האם השתגעת, גופל?" קרא מהרג'ה "איך יכול

מישהו לשבת על הגג הקש
המשופע הזה?"

"אבל מלכי, אני לא מציע שתשב על הקש. פרשתי שם את המזרן הטוב ביותר שלי" אמר גופל "וכלל לא קשה לעלות שם בסולם, רק אחדים של השלבים חסרים."
"השתגעת כנראה, אם הנך מצפה שאטפס על בסולם השבור ואשב על גג הקש שלך" קרא מהרג'ה "מעולם עוד לא שמעתי חוצפה כזו."
"זו לא חוצפה, מלכי" אמר גופל "זה הטוב ביותר שאוכל לעשות. איך אחרת אוכל לארח אתך בבקתת הבוץ שלי?"
מהרג'ה הביט על גופל, על הסולם ועל המזרן התלוי בשיפוע של הגג ופרץ בצחוק. "הבנתי אתך" אמר בסוף "מחר אשלח את הבנאים שלי והם יהפכו את בית הקש שלך לבית לבנים. בן שתי קומות! מרוצה?"
גופל השתחווה בידיים צמודות זו לזו, מרוצה מעצמו.